

Publicerad 2010-04-16 19:09 av spellbound

Ingen är bra nog för mitt brustna hjärta

När du ändå är här kan du väl hålla i min gitarr åt mig, medans jag knyter mina skosnören, dom har visst lossnat ur sitt eget grepp.

Den här gången ska jag göra det bättre, annorlunda, jag ska dra i snörena tills de förvandlas till två hårda och arga rosetter.

o nej, haha... Det är inte därför du är här, jag har inte glömt.

Jag hade visst lovat att låta dig komma inom en hemlighet, och kaffe.

Men kaffet först, allt har ju sin tid... till och med en sockrad gevalia brygg håller hov, när den väl gör det.

Du förresten... Du skulle ha sett henne, du skulle ha sett dom stegen hon tog. Hon hade pärlor i sina öron och det doftade nytonat från hennes hår. Antingen kom hon med våren, eller så är det hon som är våren... på den punkten har jag inte riktigt bestämt mig än.

Visste du föressten om att ingen kommer någonsin vara bra nog för mitt brustna hjärta?

Och det skulle jag aldrig berätta för någon annan än just dig.

Jag måste erkänna att det känns som en befrielse och ett dödsbud på en och samma gång, när man accepterat det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren spellbound med Poeter.se id #27096 innehar upphovsrätten